

PROGRAMMA FUNEBRE

&

EPICEDIA

Exequiis

*Viri Clarissimi Prestantissimi*DN. DANIELIS LU-
DOVICI,Mathematicum ac Logices in Illustri Gymnasio An-
haltino P. P. & Medici felicissimi,*Die 5. Augusti Anno clc lxxvli.**Serveste piè ac placidè defuncti,*

Dicata

à

Collegis & Amicis.

SERVESTÆ,

Typis ANDREÆ BEZELII,

ANNO M DC XXXVI.

RECTOR ILLUSTRIS GYMNASII
STUDIOSIS SALUTEM.

Medicorum & Præceptorum, inquit Seneca, apud nos magna caritas, magna reverentia est; de quibus respondet, quædam pluris esse, quam emuntur. Eminus à Medico rem inæstimabilem, Vitam & Valitudinem bonam: à bonarum artium Præceptore studia liberalia & animi cultum. Agnovit hoc literatum Romanorum seculum. Utinam & nostrum agnoscat, habeatque in pari precio Medicos & Præceptores bonos, sitque tanta eorum reverentia & caritas, quanta raritas! Hoc qui non æstiment, sensum exuisse humanitatis & belinum induisse stuporem mihi videntur. Stuporem quis non dixerit, humani corporis animique curam non gerere, hoc est, seipsum non amare. Non enim amat seipsum, qui, quod ipse est, non amat, hoc est, mentem sanam in corpore sano. Sincere verò neutrum amare dici potest, qui nec Medicum nec Præceptorem amat, quorum illi corporis, huic Mentis sanitatem debemus: utrique, quod verè sumus homines. Qui enim corpus trahit ægrum, inter vivos esse paulatim desinit. Qui mentem ægram, & veræ expertem culturæ, præter externam speciem humanæ dignitatis parum habet. Inter vivos autem conservat Medicus, culturam animi ministrat Præceptor: utramque uterque donat. Nutri enim, ut graviter scribit Seneca, rei precium, sed operæ tantum solvitur. Quod enim deserviunt, quod à rebus suis avocati nobis vacant mercedem non meriti, sed occupationis suæ ferunt. Tu, Lector, jam cogita, quo loco inter Reipubl. membra habendi Præceptores & Medici, & horum jactura quantum corpori Reipubl. allatura sit deformitatem / Videor mihi videre monstrum Cyclopicum, quod oculis cassum cæco furore non tam in beluas, quam in homines agatur, calique & terræ confusionem minetur &

mo.

moliatur, quamvis ne hoc quidem planè representari putem:
Stabant enim solido robore huic olim vires; Illi sine Medi-
co non starent, adeoque cadaverolum duntaxat monstrum
superesset, in quo *αλαξία* saviret Cyclopica, neminemque
nemo ulla in re audiret; quod quasi Symbolum ejus elegan-
ter Græci exprimunt, *ἰδὲν ἰδενὸς ἰδὲν ἀνδρα*. Hoc cum justa ju-
dicii trutina ponderassent Philosophorum filii & Medicum
& Præceptorem, augusto Imperatoris nomine saluta-
unt: Ille enim agro etiam Imperatori imperat, & superesse Reip.
jubet: hic Filiis Imperatoris (quod licitatori suo Xeniasi, ec-
quid artificii nosset, percontanti respondit olim Diogenes)
& idoneos Reipubl. Rectores imperio suo sistit. In hanc Me-
dicorum & Præceptorum mentionem inducit me, proh do-
lor, optimi Præceptoris & Medici funus, quod dies ab hoc
terrius fecit, qui desideratissimum huic Reipubl. Civem &
Medicum, Gymnasio & nobis Professore & Præceptorem
fidelissimum, mihi Collegam & Compatriam dilectissimum
ademit, & migrare ad sedes beatorum jussit, à quibus æter-
nùm omnis morbus, omnis ignorantia, & amicorum jacturâ
exulat. Est ille vir olim clarissimus Nestoreo dignus ævo,
Dn. DANIEL LUDOVICUS in Illustri Gymnasio An-
haltino Mathematicæ & Logicæ Professor, Medicus Urbis
hujus felicissimus, de quo pro more ad vos, ante exequias,
paucula heic præfari magna Viri in hanc Urbem, in Illustre
Gymnasium, in Vos & Me jubent merita, quæ posteritatis
memoriæ consecrata volo.

Eximium hunc Virum Bernburgum nobis dedit, anno
M. DCI. 7. Augusti, Patre viro Reverendo & Doctissi-
mo, Dn. CHRISTOPHORO LVDDOVICO, olim
patriæ scholæ sedulo Rectore, & post Ecclesiæ fideli mini-
stro, ad ultimam usque senectam, quâ ante paucas septima-
nas fatigatus ad æternæ tranquillitatis portum præmigravit:

Matre femina honestissima, ANNA, PAULI SCHLEI-
FERI, Sorvestani olim Civis honorati Filia, quæ & ipsa ante
annum mortalitatis ultimum exsolvit debitum. Intra
piorum parentum complexus cum infans exegisset annos,
melioribus literis à Patre consecratus est, quarum prima je-
cit fundamenta in scholâ patriâ, auspiciis docti patris, qui in
ingenio hoc, quod planè *μυσικόν* maturè deprehendit, exco-
lendo nulli pepercit operæ, nullis sumptibus, quos Principis
quoque laudatissimi DN. CHRISTIANI Senioris &c, mu-
nificencia sublevavit. Ex Patria Schola ad Electoralem Mar-
chicam, quæ Joachimicam vallem hæcenus nobilitavit, de
consilio Patris concessit, Anno M DC XVI, quæ explicandis
ingenii velis auram adspiravit uberiores, quâ ita ille usus fe-
liciter, ut ad solidæ eruditionis metam jam tum plenis quasi
velis contendere præceptoribus videretur. Ut enim huma-
niores alias artes & pietatis taceam, doctrinam, cui Electora-
lis schola sedulò operabatur, Mathematicorum studiorum,
quibus olim apud Græcos initiari & explorari Musica sole-
bant ingenia, feliciter fundamenta jecit, sub Dn. BENJAMI-
NO URSINO, Mathematico Marchiæ Electoralis celeberrimo:
qui cum operæ se precium in hoc excolendo ingenio fa-
cere intellexisset, largâ quasi manu Mathematicas amœnita-
tes, sine invidiâ subministravit, & planè Mathematicum hoc
ingenium in nobilissimæ scientiæ amorem ita pertraxit, ut
magnam virilium quoq; studiorû partem illa sibi vendicârit.
Quamvis verò annum tum non nisi decimû sextum ageret,
ita tamen & mores & progressus in literis probavit Electoralis
Scholæ Rectori, ut & ætate & staturâ grandioribus aliis suis
commilitonibus studiorum & morum moderator præficere-
tur. Biennio post vocante Patre, Electorali Scholæ valedixit,
ægreque ab amantissimis sui præceptoribus dimissus, in pa-
triam rediit, anno M DC XVIII. quo in alumnorum Anhal-
tinorum receptus numerum illustri Gymnasio gravioribus
flu-

studiis porro excolendum se tradidit. Habuimus tum per
triennium, quod probè meminisse vos velim, discipulum
obsequiosum, ab omni levitate & vanitate seculari alienum,
in frequentandis publicis lectionibus privatisq; exercitiis se-
dulum, hostem nocturnarum evagationum & comotationum,
talem deniq;, ut paucis dicam, quæ esse volunt Leges nostræ,
quales illustrissimi nostri Mæcenates, Patria & Præceptores
optant. Neq; successus defuere egregiis conatibus: Hoc enim
triennii spacio, in studio Theologico & præcipuis Philoso-
phiæ partibus, nec non in Linguis, eos fecit progressus, ut, ad
quam vellet, Facultatē applicare animum cum laude posset.
Arripit verò jam tum Medicinæ Studiū, & plenior Mathema-
ticarum subtilitatum scientia, quam cum promitteret Aca-
demia Electoralis Marchica, illustri tandem valedixit Gy-
mnasio, bonoq; cum DEO Musas salutare Guttalanas consti-
tuit: quo etiam consilio anno M DC XXI. in viam se dedit,
& Berolinum contendit, inde recta Francofurtum petituro,
sedemq; suis fixurus studiis. Sed ecce, non est penes hominē
via ipsius, nec est penes virum ambulantem vel dirigere gres-
sum suum. Berolinam cum venisset, in viros incidit Reve-
rendos & Clarissimos Dn. ABR AHAMUM SCVLTETVM
& Dn. MARTINVM FVSSELIVM, Theologiæ Doctores,
amicos olim nobis dilectissimos, qui juvenem liberali facie,
Modestiâ singulari, & Eruditione in ætate illa non vulgari ita
coeperunt amare, ut & familiarem sibi esse voverint. Cum-
que Gustavo tum temporis Clarissimus Dn. SCVLTE-
TVS cogitaret, ab instituti itineris tramite *maximè* hunc
nostrum amicâ vi retraxit, & consentientem sibi itineris co-
mitem adjunxit, ut haberet, cujus colloquio viæ tadium
discuteret, cui rei servire Nostrum posse acris ingeniorum
æstimator facilè intellexit. Ita bonis avibus ad Megapoli-
tani Ducis aulam perrexit. Ut autem amatores facile Virtus
invenit, ita & *maximè* noster præcipuis in Illustri Aula

Viris modestia, affabilitate & eruditione sua statim innotuit
& amari cepit. Erat inter hos D. Arnoldus Gillenius, Chymia-
ter excellentissimus, qui hunc Filiis suis informatorem am-
bit, quem & obtinuit. sed eâ lege, ut, qua fide filios Docto-
ris informaturus ipse esset, eâdem didactri loco, in Medicinâ
à Doctore vicissim iuvaretur. Quod à clarissimo viro quoque
obtinuit, & sæpe predicavit. Eadem loci usus opportunitate
in Botanico studio plurimum profecit, materiam suppeditante
uberem Illustri Ducis horto, quem exoticis plantis Me-
dicorum cura egregie locupletarat. Excurrit inde ad vicinas
quoque Vrbes, & Rostochiensis, inter alias, invisit Acade-
miam. Hanc discendi commoditatem, & celeberrimi Me-
dici familiaritatem diuturniorem sibi optavit quidem; sed
eripi sibi doluit migratione Dn. Doctoris Gillenii, quem
Cassellas fortunarum suarum sedem sibi destinantem prose-
qui inconsultum duxit; qui jam ante voto Marchicam invi-
sendi Academiam exciderat. Igitur anno M DC XXII quod
ante annum interruptum erat, iter instauravit, pedemque
prius non fixit, quam Francofurtum attingisset: ubi damnatus
voti perquam commodè in Clarissimi & Excellentissimi Me-
dici Dn. D. Godofredi VVeidneri, P. P. ædibus hospitium
& Museum invenit ex voto, statimque ad Collegium Medi-
cum privatum inter Collegas admissus est. Cuique non ru-
dis accederet, sed egregios profectus, ex consuetudine cum
Clarissimo D. Gillenio afferret, eorumque inter initia in re
Herbaria & operatione Chymica, ut de variâ lectione nihil
dicam, specimina ederet egregia, ita sibi Clarissimum Dn.
D. VVeidnerum conciliavit, ut ad secretiores Chymicos la-
bores eum adhibuerit, & cum artis filio discendi cupidissi-
mo arcana pleraque communicârit, sæpe etiam privatis præ-
esse Anatomicis administrationibus, & reliquos exercere
collegas voluerit. *Jaçta tum inter maximè nostrum &*
cla-

Clarissimum Dn, D. V Veidnerum tam solida amicitiae fun-
damenta, ut illibata ea ad ultimum usque halitum NOSTRI
permanerint, quæ mutuis crebrisque contestata literis &
egregiis adaucta officiis novimus. Cum in tertium jam an-
num magno hoc Viro & Doctore familiariter usus esset, tan-
tumque didicisset, ut Medicinam facere ipse jam auderet, ex
commendatione Consultissimi Viri, Dn. Cyriaci Herdesia-
ni J. U. D. & Professoris Francof, Amici olim nostri hono-
rarisissimi, à Nobilissimo Viro Dn. Sigismundo à Göggen/ Ele-
ctorali Brandenburgico Consiliario & Cancellario Magnifi-
co, ad filiorum institutionem honorificè invitatus & voca-
tus, Guttalanis Musis valedixit, operamque institutionis in
annum fere quartum nobilissimi Viri filiis navavit, ita, ut &
Patrem & Filios pleno sibi obsequio & officio plenè demer-
itus fuerit. In fidei & industriæ hostimentum honestus ei
locus in Schola Joachimica inter Docentes tum offereba-
tur: Sed animum aliò trahebant Fata & Vota, nempe in di-
lectissimam Patriam, cui iusta persolvere *θεραπευτῆρα* jam du-
dum avehat mens religiosa.

Neque voto defuit occasio. Parentibus enim ita volen-
tibus & vocantibus, anno M DC XXIX domum rediit &
paulo post ad Patriæ Scholæ Rectoratum ab Illustrissimo
Principe vocatus præsentè Principe Illustrissimo, Dn. FRI-
DERICO, Principe Anhaltino &c. in templo solenniter in-
auguratus est. Primus hic ei gradus ad honores publicos fuit,
tanè perquam honorificus in quo antecessores habuit viros
doctissimos, quorum tamen eruditioni ipse non cessit, no-
stro quædem, non modestiæ ejus, judicio. Spatium hanc egre-
gie ornavit, quippe & *φιλοσοφίας* & *πολυμαθείας*, abundè in-
itructus subsidiis. Cum docendi munere Scholastico praxin
conjunxit Medicam; Unde non minus felicem Rectorem
Schola Patria, quam Medicum Respubl. habuit, utiq; no-
mine

mine eidem maximè devincta. Cumque amplius aliquod
spacium Viri hujus requireret Eruditio, quam in humilioris
Scholæ pulvere porro occupare iniquum videbatur, à Cle-
mentissimis Patriæ Patribus, Principibus Anhaltinis, Domi-
nis nostris Clementissimis ad Mathematicum & Logicæ Pro-
fessionem in Illustri Gymnasio Anhaltino, An. M. DC. XXXI.
elementissimè vocatus, & habita inaugurali, de Mathesi, O-
ratione, novi officii honores adplaudentibus Collegis, au-
spicatus est: utque in Patria feliciter cœperat, ita in urbe
hac felicissimè praxin Medicam, ad ultimos usque dies, con-
tinuavit & finivit, anni hujus M. DC. XXXVI. V. Augusti,
Heu nimis maturum & festinatum sideris hujus occasum,
quod anno ab ortu XXXV. extinctum videmus & dolemus!
Occasum hunc facilius & citius forsitan sensura, quàm æsti-
matura est Respubl. hæc & Illustris Schola. Amisit Schola fi-
delem Præceptorem, qui, quod docere alios debuerat, non
tantùm exquisitè didicerat, sed & docere perspicuè potue-
rat: Quæ rariora in uno homine sunt dona, quàm credere
vulgus possit, Vidimus magnâ perspicuitate & felicitate do-
centem Mathematicas, Arithmeticas, & Logicas subtilita-
tes: Vidimus illustres nocturnas horas signandis & nomi-
nandis impendentem Stellis: Vidimus vernas matutinas
horas investigandis & monstrandis insumentem Herbis: Vi-
dimus hybernas Anatomicis destinantem administrationi-
bus: ut alias privatorum Collegiorum operas jam non attin-
gam, quarum usus nostri sensere filii, & in hisce potissimum
dilectissimus quoque filius meus, Rudolphus, cui talis con-
tigit in hoc collega meo amicus, qualis desideratissimo Col-
legæ olim in præceptore suo Dn. VVeidnero. Jam verò,
quem immatura mors ante annum Præceptori suo subtra-
xit discipulum, eidem nimis festinata reddit præceptorem.
Spectaculum nobis quidem superstitibus lamentabile, sed
&

& præceptori & discipulo prorsus amabile, quando consum-
matum jam Præceptor videt discipulum, & immortalem
(qualem olim volebat) præceptorem discipulus. Tu, Serve-
sta, vidisti felicem Medicum tuæ ita sanitatis cupidum, in
hac epidemiâ nostrâ calamitate, ut omnes perreptando æ-
grorum angulos tibi intervendo consumtus fuerit, & in præ-
dam morti jam cesserit, qui & mortis faucibus filios tuos eri-
puit. Detinuit eum in hoc Principatu amor Patriæ & Urbis
hujus, quem amicorum vota superiori anno ad Academi-
cam Professionem humanissimè invitarunt, & Collegam ex-
petiverunt, qui ante aliquot annos discipulum habuerunt,
testimonio eruditionis perquam honorifico; cui & Docto-
ralis fastigii honorem amanter obtulerunt, quem acceptâs-
set, nisi itinerum & temporum difficultas obstitisset; etsi fa-
cilem nos ducimus insignium istorum jacturam in eo, quem
& eruditio & praxis felicissima in annum jam decimum con-
tinuata, Doctorem jam pridem declarârunt. Effecta jam ha-
buit opuscula quædam Mathematica & Ephemeridum con-
tinuandarum agitabat consilium, quod tamen ab aliis præ-
ventus deposuit; illis interim expoliendis intentior, quibus
limam invidit & colophonem ultima necessitas. Ad hono-
rificam Professionem in hac urbe nostra accessit quoque ma-
trimonium felix, quod anno M DC XXXI, cum lectissima
tum virgine, CHARITATE, Viri præstantissimi & doctissimi
Dn. M. PETRI von JENA, Consulis Servestani & Professoris
Anhaltini, Dn. Collegæ & Compatri mei honoratissimi,
Filiâ, latissimis contraxit auspiciis, & in hunc usque annum
eâ extraxit felicitate, ut, si mutux inter Conjuges fidei, a-
moris & humanitatis spectes bona, majori haud potuerit.
Accesserunt quoque duæ Filiolæ ANNA DOROTHEA &
EUPHROSYNA, suavissima maritalis consortii pignora,
quæ patrem, cheu defunctum lugere per ætatem nondum

B

pos.

possunt. Mortis nunciam habuit Epidemiam diramque fe-
brim, quæ ne sola esset bellica calamitas, quæ vivos prope-
modum hætenus voravit, & etiamnum vorat immani fau-
cium hiatu, in omnem ætatem sexum & ordinem hætenus
grassata civitatem hanc miserrimè funestavit, & nudius ter-
tius urbem hanc Cive & Medico, Gymnasium Professore, nos
Collega, vos Præceptore orbavit, & in profundam conjecit
mœstítiam Viduam, Soccerum Socrû, Fratrem, Sororem: qui-
bus tamen, ne subitanea catastrophæ nimium moverentur,
fatorum suorum præcius, mortis suæ diem & horam hæd
obscurè prædixit, & ad *εὐθανασίαν*, etiam integrâ adhuc vale-
tutine se maturè præparavit. In mœstítie hujus societate cum
tota Civitas jure veniat, multis defuncto meritis obligata, vos
quoq; venire æquissimum est, qui Præceptore, altero parente,
orbati, vestram nisi orbitatè hac parte agnoscatís & deplore-
tis, indignum professione humanitatis facinus commiseritis.
Quod ut à vobis alienissimum esse cupitis, ita operam dabi-
tis, ut hujus diei, qui ante annos XXXV. *μακαρίτη* nostro na-
talis fuit, hora pomeridiana prima, eo, quo par est, corporis
lugubri cultu, & mœstítie seriæ indice vultu, funus prosequa-
mini, vestramque in defunctum præceptorem grati pietatem
contestemini. Dab. VII. Augusti. Anno M DC XXXVI.

Marcus Fridericus Wendelinus.

P. M. S.

P. M. S.

En viator!

EGO DANIEL LUDOVICUS,

Natus sum Bernburgi, Anno M DC I, VII. Augusti,
Patre, CHRISTOPHORO LUDOVICO, U. D.
ministro:

Matre, ANNA SCHLEIFFERIANA, Servestana:
Denatus Servestæ, Anno M DC xxxvi, V. Augusti, febris cor-
reptus epidemia, dum medicam multis adhibui
manum, & sanitatem restitui:

Mathematicum & Logices in Illustri Gymnasio Anhaltino
Professor P. Medicus urbi omnique ordini facilis:
quorum de me iudicium non est ex me quod audias:
vivorum id esto. Ex me tamen, de me, paucula
hæc habe.

ME puerum Musis genitor sacravit, & almo
Excepit tenerum primula Musa sinu:
Artibus ingenuis doctos operatus ad usus
Ima animus voluit summaq; nosse meus.
Viscera terrarum scrutabar ad usq; metalla,
Quæ medicis Hermes iusserat esse sacra.
Plantarum quicquid medicis servire Machaon
Iussit, ab unguiculis noscere cura fuit:
Rinari ad medicos humani corporis usus
(Quid non tentamus?) viscera, cura fuit.
Omnibus ut morbos promptum excussisse latebris
Esset, & humanos perpetuare dies.
Sed non in terris pes est mihi fixus, ad astra
Ire animus iussit, juraque nosse Poli:
Quæis insunt a me magna est mihi portio vitæ,
Ad fixas sedes ut meditarer iter.
Hoc iter ingressus dudum, felicibus auris
Absolvi, ductu, Maxime Christe, tuo.

Jam, morbi, mortes, planta, ara atque astra, Valet;
Non tangunt curas inferior a meas.

Monumentum hoc dilectissimo Marito posuit CHARITAS,
M. Petri von Jena, Consulis Servestani primarii
Filia, Vidua mæstissima.

Ejusdem.

EPICEDIA.

Heu! Virtus, Musa, & Doctrina, Scientia rerum
Cunctarum, Pietas, probitasque Modestia, Candor,
Justitia, atque Fides, Spes & Dilectio, quævis
Ars sedet ad tumulum LUDOVICI: Dona Viator
Hujus tam varia & luge, & mirare, quietem
Felicem & Cineri terræ sub mole precare.

Johannes Cöppen, Consil Anhaltin.

II.

Sidere felici natus, mage sidera doctus,
Qui fausto agrotis sidere poela dabat,
Sidere felici factus Doctorq; Maritusq;
Et cui vis Suada magna, benigna Charis,
Hic jacet infauſto ſublatus ſidere, florem
Annorum & titulos ſi tueare viri.
Fallo: Cui CHRISTUS ſupremum ſidus, is astra
Ipla petens vicit ſideris inuidiam.

Amoris & doloris contestandi ergo scrib.

*Martinus Milagius, Principum Anhalti-
norum Conſiliarius.*

III.

Anre dies, LUDOVICÆ, igitur tua lumina linquis,
Annos Nestoreos vivere dignus eras.

Te

Quem longæ decuit traducere tempora vitæ,
Mors heu! tantum sustulit atra virum.
O! dolor occulti funesta potentia fati,
O! cæcum, dubium, flebile, vira, bonum!
Siccine Serevstæ, Doctor præclare, Lycei
Tâm properâ Parcæ falce peremte cadis?
Siccine turbato Charitum patientia vultu
Obvelat faciem discruciatam suam?
O! Serevsta sacri vidisti Lumina juris,
Justitiæ mystas, Sturmium utrumque, graves,
Consilio dextros, virtute fideque potentes,
Linguâ facundos, judicioque catos,
His gravisa fuit, fuit heu! tua curia donis.
Eximiis, unquam non habitura pares,
Horum nunc DANIEL crudeli funera leti,
Invidiâ sequeris coelica templa petens.
Sentiet hoc vulnus Charitum Sophiæque sacellum,
Sentiet, in sensu si propiore tibi,
At frustra querimur, verbis solatia fiant,
Alloquiumque pium pectora mœsta lever,
Te, LUDOVICE, ferant meritorum facta tuorum
Inclyta, per terras per freta lata vehant,
Jam dolor includit vocem, nec plura dolore
Victa dat ingenio Musâ vocata meo.
Vive beatorum cœlesti sede receptus,
Vivet & his terris nomen honosque tuus,
Jova tui reddat similes, & vulnera siccet,
Atque tibi cumulet gaudia dia poli,

συμπάγων deproperabas

*Johannes Hofmeisterus, Ecclesie Dessaënsis
Minister & Vicinarum Inspector.*

καὶ

VI.

Καὶ τῷ Δαυὶδ θνητῶν πολὺ φίλτατε ἀνδρῶν
 ὦλσο, ἄμμιν ἄχος καὶ κάλλιπες αἰὲν ἄφυκτον.
 πάντα τι, ὦ Δαυὶδ, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισαῖα·
 τίς γὰρ ἔτ' ἰᾶσθαι δυνάσται νῦν ἄνδρα νοσῶντα,
 τίς μετρεῖν Φλογόσσαν ἀνθρώπων ἴτιν ἄστρων,
 καὶ δρόμον ἡελίοιο κλυτῆ, καὶ μέτρον ἀέρης.
 ὦ Μωσῆ γοάοιοδε, ἀνὴρ γὰρ ἀπώλετ κλειτός.
 τίλω τὸ ὑμέτερον γλυκερὸν γάλα, καὶ μέγα κῦδος.
 θρύνει ὦ Σοφοῶν πόλι ἀλίνα, θρύνει ἀκοίτις.
 καὶ πῶς σῆμ' αὐτῆ σοναχεῖτε τὰ φίλτατε τέκνα.
 Αἰὲν ὁμῶς κλαίειν, καὶ ἄλγει θυμὸν ἀχέουεν
 ἔδει, πνεῦμα γὰρ αὐτῆ ἀχῶν ἐκτοσθεν ἀπάντων
 ζῶον ὑπερμέτρως σοναχεῖν διερέκει ὑπερθεν.

M. ISAACUS GREGORII,
 Reipubl. Servestanz Patriæ Consul.

VII.

TE quoq; , scrutari qui sidera mente solebas,
 Et cæli motus, aëriasq; domos,
 Per populos manans subiti contagio morbi,
 O Daniel, tristi funere meruit atrox,
 Provida nec Virtus, nec doctæ gratia Lingua,
 Nec tibi dos rari profuit Ingenij.
 Heu nihil humanæ fas quæquam fidere vitæ!
 Quo minimè speras, mors venit atra, die.

Ejusdem.

IX.

Munus in exsequias mæstas dent Aula Scholæq;
 Sunt inflicta piis vulnera magna Viris.
 Mortuus est vester Patronus Sturmius ch n!
 Doctores duo, qui fulcra fuere Scholæ.

In-

Influctum vulnus vix est curabile vobis;
Orandum potius, sanet ut ipse DEUS.
Hi sunt defurcti, quorum mens astra petiuit,
Tempore perpetuo vivit at ipse DEUS.
O durum fatum, nimia inclementia fati!
O quàm prestantes Fata tulere viros!
Nec parcunt Medico Ludovico pharmaca doctâ
Præbenti multis non sine laude manu:
Nec parcunt ampli scrutanti sidera cæli,
Eclipses causa quæq. fuere mali.
Sed fuit in Fatis, Fatis obsistere durum est,
Rupta sed arbitrio sunt pia fila DEI.
Vos Anima salvete piæ, salvete receptæ
Cælesti sede, ô, sancte quiesce cinis,
Nam veniet tempus, quo conjungentur in ævum
Corpora Spiritibus dissociata suis.

Johannes Sagittarius Med. D. seriò condo-
lens faciebat Amico suo singulari & charo.

IX.

Aliis Inserviendo.

Splendorem in tenebris lampas dum clara ministrat,
Sibimet interitum trahit:
Et lassus Vegetum membris dum spirat honorem,
Marcescit exarens rosa:
Adsiduoque arbor ut fenore prodiga tandem
Fecundat exitium sibi:
Sedulitas æquam sortem officiosa bonorum
Inserviendo aliis gerit.
Parca nempe sui contenta indagine languet,
Fatoque crudo absumitur.
Testis Apollineæ cultor prænobilis aræ,
Volucris nimis lapsu occidit,

Occi-

Occidit ante diem Pylio dignissimus ævo!
Spes juvenum, amor senum occidit!
O lucem excitus nostris Epidaurius oris
Si Virbio novam novo!
Fallor? an indigetes, promissi haud immemor, inter
Urania Myrtam rettulit?
Immo, dum Viadrus molitur, Jhova petenei
Brabeja summa contulit.

Gratatur

NATHAN VOITHUS,

Med. D. Senior.

X.

Vidit ubi belli tot clades totq; furores
Mortis, tot Martis facta nefanda, dolos;
Fortia tot Patriæ vastari castra, tot urbes,
Templaq; tot Martis furt a furore pati;
Tot juvenes, tot & innuptas, nuptasq; puellas,
Totq; senes, viduas ense secante rapi;
In tanto, LUDOVICUS ait, non turbine rerum
Vivere, sed cupio scandere in astra Poli.
O DEUS! in Cælo & Terrâ qui cuncta gubernans,
In dextrâ vitæ jura, necisq; tenes;
Cladibus his tantis me præripe, totq; periclis,
His tantis turbis, grandibus hisce malis,
Nunc in Pace tuum fidum dimitte ministrum; Luo. 2. v. 29.
DISSOLVI CUPIO: vincula solve DEUS. 1. Phil.
In tua queso animam cape brachia, Christe Redemptor; Psal. 31.
Perpetuæ vitæ me sine luce frui.
Vita hominis nihil est nisi sordida lerna malorum,
In Mundo miserè queis agitur homo.
Sed quid homo est miseris vexatus in Orbe procellis?
Ab quid homo miser est? pulvis & umbra fugax.

Vita

Vita hominis nihil est nisi carcer squalidus, ardens
Mortales varijs excruciare modis.

Vita hominis nihil est nisi praelia, plangor & angor,
Et dolor, & mœror, perpetuusq; labor.

Job. 7.

Omnis homo fœnum; marcescit gloria fœni;
Flamine flante DEI sic perit omnis homo.

Jel. 40.

Editus in lucem moritur sub origine primâ,
Ex terrâ factus terra fit omnis homo.

Gen. 3.

Vita hominis nil est, refero quid plurima? nil est.

DISSOLVI CUPIO, vincula solve DEUS. 1. Phil.

Sat vixi, sat in hac lacrymarum valle procelbis

Factatus, tandem vincula solve DEUS.

Semita calcanda est leti semel omnibus; omnes
Doctos atq; rudes Mors rapit atra manu.

Nulla Salus Terra; Cælum te poscimus omnes;

Sola Polo patria est; patria nulla Solo.

Phil. 3.

Ergo veni, CUPIO DISSOLVI, Christe Redemptor; 1. Phil.

Labe meâ morior, vivo cruore tuo.

Tu fons es vita, mea Spes, mea Vita, Salusq;;

Solve, animamq; meam transfer ad astra Poli.

Vix ea fatus erat, morbus gravis occupat illum;

Mox necis ex voto falce resectus obit.

Venerat unde, Poli repetivit Spiritus aulam;

Luëtibus exemptum Terra cadaver habet.

Heu dolor! heu lacryma! quantum Decus ille virorum!

Qui docti medicas applicuisse manus!

Lux quanta! heu Medicus Soraborum quantus in urbe,

Artis Pœonia nomine quantus obit!

Dignus erat nunquam Mundo decedere; semper,

Ingenij ob dotes vivere dignus erat.

Sed quia sic placuit defuncto, sicq; JEHOVÆ.

Dormiat, & Cælo gaudia lætus agat.

Felix

*Felix! qui mortem patitur tam sine beato;
Tamq̄ tremente minis tristibus Orbe cadit.
Felix! qui potuit maturè linguere terras;
Præripitur multis sc̄ilicet ille malis.*

JOHANNES CRAMERUS,
J. U. D. & P. C.

XI.

TRIAS
ANAGRAMMATVM,
Per quæ Cenotaphium defuncto ex nominibus
pro amore est erectum

ab
Eodem Autore.

I.

DANIEL LVDOVICVS,

(*abjectâ lit. L.*)

EN VALIDVS DOCVI!

EN VALIDVS DOCVI Medicinam, & sidera Celi;
Ægros curavi; nunc fruor arce Dei!

II.

DANIEL LVDOVICVS,

JVS NULLA CVDO DIE.

Quo fruor, in Celo JVS NULLA CVDO, sed omni,
Quæ docui, melius sidera nosco DIE.

III

DANIEL LVDOVICVS,

IN CELI LVDO DAVVS.

IN CELI LVDO DAVVS, non Oedipus ante
Conspectum Domini servio, ludo Deis

Ergo theatra, sales, lusus, risusq̄; jociq̄;
Templa valete, Scholæ, docta Lycea Soli.

C 2

Etc.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

*Annū, Mensem & Diem obitus, sicut & nomen
defuncti exhibens.*

QVinto Sextilis LVDOVICVS In arte professor,
ParCæ faLcæ CaDens, en tenet astra POLI!

Ejusdem Autoris.

XII.

Pallida Mors æquā detrunctat falcē Juventæ
Vigore claros; atque canos tempora.
Pallida mors æquā deturbat sorte nitentes
Vultu; atque fabro fœdiores Lemnīs.
Pallida mors æquō de mergit gurgite Phœbo
Caros, & ex rudi quibus pectus luto.
Et cur, Deterix, semper mage laude coruscos
Mactare vobis volupe quam deperditos?
Nuper id expertus clari Ludvicius honoris,
Casu heu gravi multis, mihi sed nec levi,
Nec licitum nobis tantos lenire dolores,
Nec, urna quos habet, suis remittere:
Nec sperare, etsi laudanda Alceſta fuiſſet,
Quod Theſſalo Latous olim effecerat;
Hoc licet: æterno tandem conjunctio in ævo
Promiſſa, votis quam precamur invicem,

Ita deproperabat lugens

Nathan Voigt D. Junior.

XIII.

I superum per summa manūs, vocat ardua sursum
Sidera, que terra pignora chara dedit.
Orba suo ut titubet tristis Respublica Phœbo,
Nec premat innocuos, eladibus ira Viros;
Nec Servesta doles, fatum miserata tuorum,
Sidere tergemino nunc viduata tuo.
Triga Virūm cecidit, quam si tibi longior atas
Servasset, poterat tollere læsa caput.

Hor.

Horrida ne Martis tempestas frangeret omnes,
Turbo salutaris, qui prohiberet erat;
Cum Mors ante fores, populo LUDOVICUS Asylum
Præstabat Medicum, Nomine regis simul.
Scilicet ut, quantum fueras, LUDOVICE, probares,
In numerum trigæ, res inopina! Veni:
Hunc civis Medicum, Præceptoremque juvenis
Lugens, vix qualem singula secla ferunt.

Johannes Cöppen Junior, J. U. L.

XIV.

KlageLied.

Mas es vor Krachen gibt/wann feste Band zerspringen/
Vnd durch dergleichen riß vor schaden oft geschicht/
Das ist bekant! Solt dann mein trewes Herze nicht/
O Bruder/ jeso krachn/ vnd ich mein Hände ringen
Ob deinen Tod? Ach/Ach! Solt mir nicht hefftig schmerken
Ein solcher harter riß/dadurch das starcke Seil
Der rechten Bunder-Lieb zerrissen ward in eil/
Vnd mit sich nahm hinweg ein stück von meinem Herzen?
Das Seil ist zwar entwey/die Lieb bleibe unverleset/
Die sonderbarer war/dann Frawenlieb/an dir/
Glaub/Hoffnung/hören auff/die Lieb bleibt für vnd für:
Die geht biß in den Himml/darinn du bist versetzt.
Daß nun mein Herze blut/die Augen heuffig thränen
Die Hand zusammen schlagm/der Mund viel Klagen führet
Auch alle Glieder bebn/vnd sich mit grosser begierd
Allhier nach dir so sehr vnd vnnachlässig sehnen/
Das macht der groß Verlust/darob sie alle leiden/
Das Herze entpfand dein Trow/die Augen Frewd vnd Zier/
Die Hände deine Güt/der Mund viel Lob vnd Ehr/
All Glieder suchten rath/den Feind müssen meiden:
Du warest würdig wol hier ewiglich zu leben/
Daß du dein groß talent, so du recht angelegt/

Vnd

Und andern schon viel Nutz vnd edle Früchte träge/
 Noch länger hettest hier vff Bucher können geben.
 Wolan/ du trewer Knecht / Gott ist mit dir zu frieden /
 Ein Tag der Arbeit dein bey ihm seynd tausend Jahr/
 Geh nun zu deiner Ruh von allr Müß vnd Gefahr/
 Gott hats so wollen habn/ das du von hier geschieden.
 Du aber meine Seel/ mein Herz vnd ganz Gemüthe/
 Ach was betrübstu dich vnd bist ohn ruh in mir!
 Harr mir auff Gott/ sey still/ mit hülf stehet er bey dir/
 Er wirds mit dir wol machn / nach seiner grossen Güte.

Paulus Ludovicus, Fürstl. Anhalt. Lehne
 vnd Gerichtss Secretarius zu Bernburg.

XV.

ANAGRAMMA.

DANIEL LUDOVICUS,

LEO VINCI SUDA LUDO,

LUDOVICUS.

LUCO DIVUS.

Chiron peritus dum Medicus lucet, *claret*
 Quidni imperitus sit medicus Charon?
 Nam quos Charon demittit umbris,
 Hos reficit celeri arte Chiron,
 Chiron sed audis, nullus ades Charon,
 LUDVVICE, rarum Pœonii decus
 Orbis, quod ægris Parca dudum
 Ingemuit, doluit querelis.
 Fatum catelli vincere dicitur
 Clamor leonis, sic leo Pœonis
 Ludo atque *lucio divus*, ægri
 Corporis *uda* venena *vincis*.
 Quin tantus usu, non sine Numine,
 Atque arte tantus Pœoniâ, *sua*, Ut

XVII

Ut, Morta quos umbris dicarat,
Reddideris vegetos saluti.
Tuis medelis, te duce februm
Ignes malarum, monstraque cetera
Morborum Hygeia vicit, apte
Pestiferamque lucem subegit.
Adeste Musæ, quo cineri suus
Honor sub urnâ constet, olympicâ
Apoc. 5. Donec tubâ, voce ac Leonis
Exierit superi citatus.

M. Felix Haustedius.

XVI.

Suspende passus, Hospes, hoc qui adis bustum,
Ciperiq; parce, & lacrimosus appare.
Hic Ludovicus namq; Daniel suavi
Somno quiescit, astra qui aurea, & incertos
Poli remetiens decemplicis cursus,
Citare causas inde calluit rerum,
Fatiq; nostris subicere oculis sortem:
Quiq; ampla regna Nereos, solum & solem
Et sessitantes orbibus vagis flammæ
Afferuit eruditione laudatâ:
Quiq; invidente Morte sapius multis,
Docti Galeni filius probe doctus,
Trium sororum fracta reddidit fila,
Ipsi maligna qua dein lues rupit,
Sed optimo in vigore (proh dolor!) rupit.
Ætatis: inq; flore honoris (heu!) rupit.
Cum ipso quidem bene agitur: interim uxori
Ingens tenerrimisq; liberis mæror
Exortus inde, lacrimantibus semper.

Abi

*Abi silente nunc, Viator, hinc passu,
Quiescere æquum est tot laboribus functum,
Et his quidem annis tenuioribus functum.
Ac, si qua pietas his relicta terris est,
Udis abi, mærens Viator, hinc oclis.*

lugenti animo conscriptum à

M. Johanne Cremero, Archidiacono ad
D. Nicolai.

XVI.

Vive memor leti, postremae conscius hora,
Regalivè actus voce, memento mori.
Sic moriens vives homo; sic moriete superstes;
Mors grata in vitâ; vitâq; morte venit!
Dum fuit, heic traxit LUDOVICUS tempora vitæ
Hac mortis memori conditione suæ.
Qui cupis, en documenta tibi firmantia dictum,
Et vitæ & mortis quæ memor hora dedit.
Vivus enim mortis vates prædixerat, unus
Præ multis quali polluit arte, diem:
Immò diem atque ipsam non fallax noverat horam,
Quâ vitæ extremum finiit ecce diem.
Jamque, ubi fatali fuit ipse propinquior horæ,
Huic tumuli incessit proxima cura sui,
Inde sepulchro legit, proprium q; dicavit,
Cui mandarentur corpus & ossa, locum:
Ipse locum certum jamjam moriturus, & ævi
Præsciis exacti legit, iitque domum,
Quam prius ornatam voluit, somnoque dicatam
Instanti: Hanc (mirum!) primus inire probat,
Scilicet & tumultum sibi sic extruxit Joseph:
Rex voluit castris prompta feretra vehi.

Ecquis

Ecquis tam fati memorem, jam lumine cassum
Vivere apud superos & superasse, neget?
Vivit, & æternum vivet totum æthera doctus,
Sub pede, quæ docuit callidus, astra videt.

M. Ernestus VVulstorpianus, Scholæ
Patriæ Rector.

XIIX.

In Solatium

Dn. M. PETRI von JENA, Consulis Reipubl. Serrvestianæ
Primarij, obitum Generi sui longè charissimi impen-
pensius dolentis.

Compater, ah quid fles Ludovici in funere tristi?
Ludovicus, certum est, non perit: præit.
O duras Fatilleges! quia dulcibus, eheu,
Mors annis unguis inserit atra suos.
Qui potuit seros Socero superesse per annos,
Debit & Pylii vivere secla senis.
Quod meruit praxis medita, experientia, & illa
Virtutum vita magna corona piæ:
Nunc jacet, & corpus tumulavit triste feretrum,
Et teritur spissâ, quam modò trivit, humo.
Percharus fuit in primis Tibi, charus & ipse
Uxori charæ: sed magis ipse DEO.
Ille dedit vitam, vitam nunc eripit idem;
Ille Tibi, Generum credidit & repetit.
Non opus est lesis: quid nenia proderit omnis?
Nil aliud poterit quàm refricare malum.
Hunc ergo casum patienter ferre memento:
Omnis homo mortem jam prope totus amet.
Ecquis enim cupiat per longam ducere vitam,
Dum furit in terris vindicis ira Dei?

D

Dumq;

*Dumq̄, fremunt gentes, dum bella, heu horrida bella!
Tot terras multo sanguinis imbre replent.*

*Deproperatum animo & calamo
condolenti à*

FRIDERICO HAMELIO;

Reip. Patr. Sen. Prim.

XIX.

EN vitam hanc fragilem! Medicus celeberrimus, alter
Hippocrates, ingens hujus & urbis honos,
Innumeros medicâ qui sat feliciter arte
Curavit, subito funere mersus obit,
Parca ferox Medicis si nescit parcere; Quæso
Morte quis à rapidâ, dic mihi, tutus erit?

*Zacharias Vechnerus, Eccles. Servest.
Diaconus.*

XX.

DOctus Vir Daniel Ludovicus, clarus in arte
Ingenio præstans, eloquioq̄ potens,
Insigni fato Musarum castra secutus,
Acceptit studij digna brabeja sui:
Cum summo factus celebratus honore professor
Ornavit spartam, sedulitate pia:
Cui fuit illustris schola nostra hæc cura laborq̄
Prælegit Sophiæ dogmata clara suis:
Naturæ arcanum cursum, variosq̄ recessus,
Pandere cui, recto tramite, cura fuit:
Visere non renuit, quos morbus torsit acutus,
Arte suâ multos Consilioq̄ beans,
Dilexit Christum, divina volumina, templum
Doctrinam ornavit moribus ipse pijs.
Ast heu occubuit nunc in florentibus annis,
Qui vitæ longo tempore dignus erat:

Hinc

Hinc Schola flet tantum Doctorem morte peremptum,

Hujus enim ductu claruit aura Scholæ:

Quò nostrum columen, studiorumq; anchora cecit?

Quod Schola subjectum, doctaq; Musa petes?

Ah, quod nulla potest mortem Medicina fugare,

Mors doctos Medicos abripit atq; Sophos.

Ergò vale Daniel cælesti sede recepte,

Et frueri alloquio, colloquioq; Dei:

Fraternis Christi Domini requiescito in ulnis

Cælicolas inter jam modò letus ovans:

Ergò vale Daniel, placidè tumultoq; quiesce,

Te vacuum curis terra cubile tenet.

Johannes Buchius Nassov. Servest. ad

D. Nicolai Verbi Divini Minister.

X XI

Quo Servesta fuit medico feliciter usa,
Cujus opem sensit dives egensq; parem:
Ludvvicus lævi haud metuens contagia morbi,
Vesperis & ægrotos, manè, rogatus adit,
Horum nonnullis medicando prorogat ævum,
Quosdam communem mors jubet ire viam,
Tandem Letum etiam Medicum se vertit ad ipsum,
Et minus hos lætos protulit ore sonos:
Sæpe alios petij, telum prohibentibus herbis,
Quas dederas, nunc te spicula nostra petunt:
Nunc remoram, si quam scis, ictibus injice nostris,
Arte tuâ nunc te, si potes, ipse juva.
Sic ait, educens letalia tela pharetrâ,
Queis ipsum corpus, visceraq; ima ferit.
Inde statim morbum mortali in corpore sentit,
Atq; sibi medicus non medicare potest.

Cogitur

Cogitur in lecto subtristia habere stativa,
Fatali s̄q; sibi mortis adire viam.
Nulla fugat mortem, quantumlibet herba salubris,
Visa DEO postquam funeris hora venit.

M. Martinus Cramerus, Scholæ
Patriæ Conrector.

XXII.

Quid nam Mors iterum nobis dissolvit amicum
Curq; Professore surripis ante diem?
Annon dignus erat vita, servare per annos
Qui poterat vitam hanc auxiliante Deo?
Immò dignus eras vita meliore, Professor,
Vita, in qua deinceps non moriturus eras:
Vita, ubi non bellum, sed pax aeterna coruscet,
Sancti ubi tam multi gaudia multa parant.
O te felicem, te terq; quaterq; beatum,
Talem qui vitam jam super astra geris!
Vive, Deoq; tuo, Affinis, nunc succine tantum,
Sanctum cum sanctis Omnibus, hisce Vale.

In Obitum

Affinis sui huius quondam dilectissimi

Adijciebat

Lucas à Berga, Reipub. Servestanae
Senator.

XXIII.

O SERVESTA tuo volve hunc sub pectore casum,
Adde tuas lacrymas, ô studioſa cohors,

Sic

CVII

Sic pietas, sic heu, præstantum juncta virorum
Fata trium hortantur, sic monet ipsa *Themis*:
Non etenim tantos validâ sine *Numinis* irâ
Tam subito *Parca* tres rapuere viros,
Præmia qui meriti virtutum summa fuere,
Fastorumq; decet quos honoratq; decus.
Quis non attonitus stabat, cum *STURMIUS* salter
Verba velut fluidas funderet ab ore nives,
Confususq; bonæ grandis maxime vocis
Pro *Duce*, pro *lege*, & pro *grege* verba dabat
Antistes *Themidos* sanctus, sine lordibus ægrum
Protulit, ac acuit fulmine jura pio.
Ergo *Principibus* gratus, spes ac amor *urbis*
Atque *Ministerij*, delictumq; *Scholæ*.
Cedere nec *Fratri* poterat sic *STURMIUS* salter
Sed *Latia* dici gloria magna togæ,
Qui, postquam voluit varias invisere gentes,
Ut varios facili redderet ore sonos,
Ire juventuti primaria jura professum
Jussus, & hanc spartam condecorare novam,
Ad sacra jura viam *Logico* molimine monstrat,
Pullosq; *Eunomia* jura sacrata docet,
Sic cathedrâ *Themidis* cum fructu ac laude relicta
Consilio magnos adjuvat ille viros,
Implicitisq; suas exercet litibus artes,
Utilis & patriæ sic erat ipse suæ,
Nec minor est tua laus, olim venerabilis hospes,
O *LUDOVICE*, tui dememinisse nefas,
Qui tam multa mihi meritorum pignora cedis,
Quæ meritis possem haud demeruisse meis.

D 3

Sic

Sic totam *Sophiam* pubem, **LUDOVICE**, docebas
Ingenij mirâ judicijq; fide,
Sic gravibus felix relevans pallentia morbis,
Corpora præstabas te medicâ arte virum:
Ut jam principibus medicis populoq; placeres,
Aq; tuâ peteret pharmaca quisque manu.
Salve amor Urania, flos, sidus Apollinis ingens,
Spes, desiderium lumen honosq; Scholæ:
Conjugis & prolis solamen, matris asylum,
Jenanaeq; domus certa columna, vale.
Et quid honoratis meritos meditabor honores?
Quid famam tribus his, quæso, parabo viris?
Unumquemq; suæ quondam cum cura *Minervæ*
Atq; fides, Virtus, nomen in astra ferent,
Cum decertabunt tantorum summa virorum
Unanimes vatum dicere facta chori.
Ergò silebo magis, passas ad sidera palmas
Tendens, orabo supplice voce Deum,
Omen ut hic vertat, raptum decus addat, & ornet
Mille viris alijs *templa, theatra, scholas,*

ANNO

Vt rex *slthon* IVs nostrâ potlatur In orâ,
Non tarDo soClo Mors properata Venit.

Georgius Hermannus, Dessâ:
Anhalt.

XXIV.

Vicisti tandem Ludovice, ô Nobile **CHRISTI**
Membrum, & nunc vitæ parta corona tibi est.

Vivis

CXLVII

Viris in amplexu CHRISTI, Nos at rabiei
Militis & prædæ linquimur heu miseri.
Eripe nos hosti, DEUS, & miserefcito nostram,
Fac procul à nostris iste sit alveolis.

*Martinus Reinhardus, Ecclesia Cõrni-
censis minister.*

XXV.

Vita brevis quamvis Homini sit lege tributa,
Casibus & variis præcipitata ruat: (tus
Quod Natura negat (mirum) tamen ardua vir-
Exhibet, hæc vitam non periisse finit.
Abstulit umbriferum Ludwigs mors invida corpus,
Incllyta sed virtus reddidit Astra viro.
Si post fata cupis meliorem vivere vitam,
Sola Comes pietas quam tibi, nempe, dabit.

*Cunradus Sebastianus Reinhardus,
U. J. Studiosus.*

XXVI.

NE Medicina tuis quæ sone parce querelis
Quæ moveat lacrymas, est pia causa tuas?
En Ludovicus obit Medicus super astra vehendus,
En jacet extrema contumelandus humo.
En vix quinta tibi & tricesima venerat ætas,
Cum Ludovice canis voce gemente Vale:
Namq; ubi sensisses, labi per viscera mortem,
In mæsto ista dabas verba suprema toros

Fata

Fata vocant, moriar, Conjux Natæq; valete,
Annula blanda vale Euphrosyneq; Vale,
Quid juvat Historiæ campos errasse per omnes,
Tempora quid studiis cuncta dedisse juvat?
Quid mores hominum, multas vidisse quid urbes,
Et maris & terræ tot superasse vias?
Quid prodest totas hyberno sidere noctes
Quid studiis longos continuasse dies?
Ipse quidem dulces auras & amata relinquit
Lumina, sub gelida contumulatus humo;
Fama tamen superest excelsas nota per urbes,
Gloria Castalia quam peperere DEÆ.
Nullus erit, qui non repetens suspiria dicat,
Sit requies cineri, & Pax, Ludovice, tuo.
O utinam grates alia tibi parte referrem,
Accipe pro meritis carmina pauca tuis;
Salve chære parens, alti novus incola cæli
Non mihi, qui genuit chære parente minus,
Hæc ego, dum flentes comitamur funus amici,
Flebilibus cecini carmina pauca modis.
Plura dolor prohibet: Salve Charissime Amice,
Inq; beatorum PACE quiesce, Vale.

Desideratissimo Dno. Affini & Præceptori exoptatissimo non sine lacrymis faciebat

Fridericus von Jena.

FINIS.

Cl 1926

ULB Halle 3
001 556 118

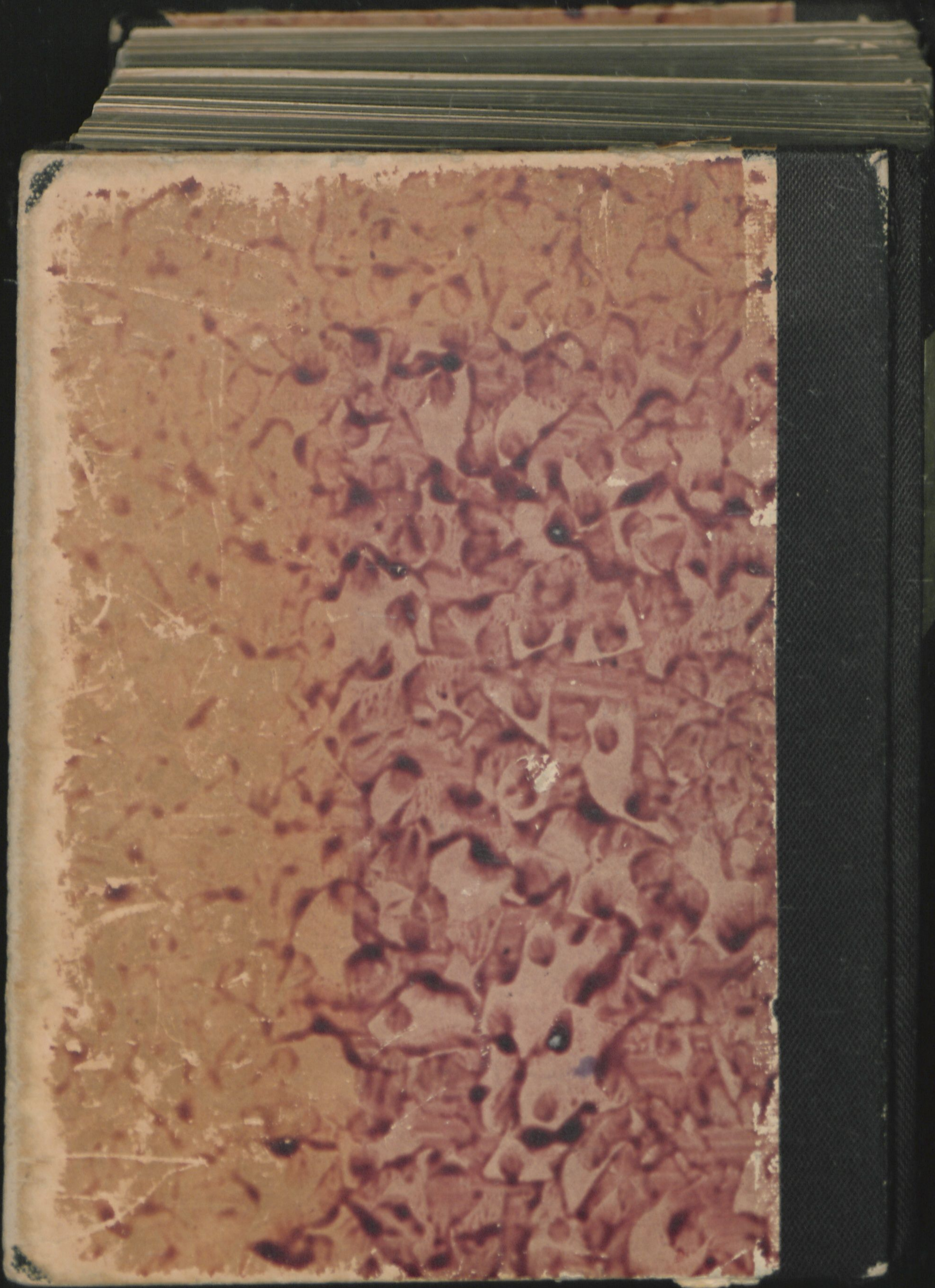
Stk. 6 = Handschrift

Sb.

Paul Friedrich
Buchbindereimeritor
Merseburg a. S.

1017

FUNEBRE

DIA

est antissimi

ELIS LU-

CI,

Illustri Gymnasio An-
ci felicissimi,

Io Io XXXVI.

idè defuncti,

Amicis.

TA,

BEZELII,

XXXVI.